

Půlroční pobyt ve Vancouveru

Ve Vancouveru, jako v jednom z nejvíce multikulturních měst vůbec, se dá očekávat, že se zde člověk setká se spoustou nových tradic, zvyků, kultur a jazyků.

Celý půlroční pobyt jsem tedy strávila ve smíšené rodině Číňanky, Portugalce a jejich syna, který se narodil v Japonsku. I když to zní jako rarita, v tomto městě je to zcela normální situace.

Zpočátku jsem byla přesvědčená, že Vancouver asi nebyla nejlepší volba pro studium anglického jazyka, protože tam lidé mluví mnoha jazyky. Pravdou ale je, že právě díky tomu jsem si zvykla na téměř všechny přízvuky světa.

Pro někoho, kdo studuje třeba v Anglii a naučí se perfektní britskou angličtinu, nemusí být později úplně jednoduché konverzovat s někým, kdo je například z Číny.

Moc mě v tomto městě překvapilo, že zde žije tolik různých lidí odlišných kultur a přesvědčení, a přesto je všude naprostá lidská, rasová a sociální tolerance.

Všichni jsou ohleduplní a nápomocní.

Moje kanadská rodina

Město Vancouver je samo sobě zcela odlišné od zbytku Kanady nejen kvůli vysokému multikulturismu, ale také kvůli počasí. To je ovlivněno teplými proudy z oceánu, a proto ještě v říjnu je tam mnohem tepleji než u nás v České republice.

Asi největším problémem pro mě bylo zpočátku jídlo. Je jasné, že všichni lidé ze všech koutů světa mají své jídelní preference a zvyky, ale mnoho z nich nepochopí, proč odmítáte jejich nabízené jídlo. Život v rodině, kde byla hlavní kuchařkou Číňanka, nebyl pro mě jednoduchý. U nás jsem s čínskými pokrmy nikdy problém neměla. Až tam jsem zjistila, že rozhodně není čínské jídlo to, co jíme v České republice. Naštěstí jsem ale v rodině byla se studentkou

Elisa z Itálie

z Itálie, která to přeci jenom nesla hůře, a tak slušně odmítala jídlo s tím, že by ráda několikrát týdně vařila pro celou rodinu pravou italskou kuchyní.

Mí spolužáci

V kanadské škole toho moc k učení nebylo, protože na rozdíl od nás mají pouze pět vyučovacích předmětů. Takže pro lidi s evropským stylem výuky to bylo vcelku jednoduché. Písemné práce se psaly jednou za tři týdny a ústní zkoušení bylo školním řádem zakázáno.

Petra Prošková, 3. A